

Oton Župančič:

Zeleni Jurij.

Nebeška okna odprta na stežaj,
iz njih gnetó se zlati kerubini;
razpenjajoč peroti po sinjini
so kot duhá močnejšega sijaj;

njega, ki dana tajna mu oblast
nad srci vročimi in nad sokovi
zelenimi, ki v dêžel lepši dnovi
prihajajo nam ž njim, svetlejša čast.

Na iskrem belcu evo ga med nas!
Za njim se usula cvetja bujna struga,
za njim zgrnila čuda se od juga,
in solnce nam je vsem njegov obraz.

Tam med mladovjem prvim vitkih brez
oči se vanj uprle so vse mlade,
v njih strnjene rodú skrivnostne nade —
pogledal jih je, rekel jim je: Res!

V predmestju bednem mater, dece joj,
sestradancev mu udaril krik nasproti;
pregledal jih je, ni ustavil poti,
z roko jim je namignil za seboj.

In vêdel jih je v blêsk ponosnih cest,
da so košato gledali obilje,
da so ločili silo in nasilje
in stisnili sto let trpljenja v pest.

